

Universitätsbibliothek Paderborn

**Epitome Tribvnalis Sacramentalis Reverendissimi Patris
Petri Marchantii**

Zurmöllen, Heinrich

Neuhusii, 1677

Art. 3. De Successore Petri in Vicariatu Christi

urn:nbn:de:hbz:466:1-9734

ferre, Canones condere, Constitutiones & Decreta disponere. Dedit etiam sollicitudinem Pastoris: quâ curam animarum gerere, animas verbo Dei pascere, illas requirere & ad ovile reportare, infirmis mederi tenetur. Denique accepit charitatem Patris, qua prodigos & peccatores recipit, indulgentias distribuit. Ad Ecclesiae autem protectionem accepit Petrus judicis æquitatem: ut de criminibus juste judicet: Regiam benignitatem; quæ est parcere subjectis: Regium gladium; ad debellandos superbos, per Censuras & pœnas spirituales.

Articulus Tertius.

De successore Petri in Vicariatu Christi.

1. **P**rimatus Petri non fuit personalis, sed in successione usque ad finem mundi derivatur. Fundamentum enim durat ædificij, quamdiu durat ædificium: ut corpus visibile unum permaneat, permaneat & caput necesse est: sed fundatum super quod Ecclesia visibilis fundata

est, est Petrus, & Petri primatus, & ipse constitutus est caput Corporis Visibilis; ergo quamdiu ædificium Ecclesiæ, quamdiu Regnum Christi & cælorum (quod præsentis temporis Ecclesia, teste Gregorio, dicitur) quamdiu Corpus Visibile in terris manet, tamdiu Petrus perseverat: non perseverat autem in persona sua singulari, ergo in successoribus suis.

2. Petri itaque Successor in Vicariatu Christi est Romanus Pontifex, quia ille in Vicariatu succedit, qui in Cathedram, quam pro universali Ecclesia Petrus fundavit, tenuit, & in cuius administratione mortuus est, succedit: ergo Pontifex in Vicariatu succedit. Sed cum hæc successio historiæ & traditioni innitatur, plura de hac hic non tractabimus, inveniet tamen lector breve Chronicon in Marschanticus Tract 3. pag 59.

3. Romanus Pontifex sicut in officio, sic in primatu, potestate, & eminentiis, quæ Petro à Christo collata fuerunt succedit. id probat Can. 39. Concilij Nicœni. ubi sic: *Veneramur secundum scripturas & Can-*

nonum

nonum definitionem, sanctissimum Romanæ Ecclesiæ Episcopum, primum & maximum omnium Episcoporum: ut autem cunctis distinctionis sua nationibus imperat Patriarcha & leges indicit, & ut à principio Petrus Christi Vicarius, Religioni, Ecclesijs, ceterisq; rebus ad Christum pertinentibus præfectus, principium Christianorum, Provinciarum, & omnium gentium dominus & Rector erat: ita ille, cuius principatus Romæ est, Petro similis & auctoritate pari, Patriarcharum omnium Dominatum & principatum obtinet: huic sanctioni si quis repugnare & obstatere ausus fuerit, totius Synodi Decreto Anathemati subjiciatur.

4. Romanus Pontifex, potestate à Christo mediante Petro (cui succedit) sibi collata, potest quidquid ordinate pertinet ad Ecclesiæ bonum & animarum salutem. Dicitur (ordinate) nam non potest Papa peccata mortalia remittere, aut gratiam conferre positivè: nec etiam impium in peccatis manentem justificare aut impoenitentem absolvere: cætera quæ his non obstant Papa potest.

5. Demum S. Sedes Romana sicut nec in fide, sic nec in moribus aut justitia, sciens & volens errat, quamvis ex accidenti & indirecte aliquando contingat, in mandatis & decretis morum, declinare à vero & justo reali. Dicitur (*ex accidenti & indirecte*) certum enim est ex recto & per se errorem in suis Decretis non passurum, fit autem, ut justum & verum apparens, irrepat humano errore, unde fit consequenter, ut à justo & vero Reali declinetur, certum vero est similia mandata dolo, fraude vel falsis informationibus extorqueri.

Articulus Quartus.

De potestate Pontificum in condendis legibus illarumq; obligatione.

I. **Q**uadruplex in Monarcha Ecclesia & proportione servata in Episcopis, Præpositis, & in Ecclesia legitime in Spiritu S. congregata reperitur potestas: prima est mere Divina: ut est potestas condendi leges Credendorum, sive declarandi articulos fidei, essentialia sacrificij incru-